

**ΠΑΝΕΛΛΑΔΙΚΕΣ ΕΞΕΤΑΣΕΙΣ
ΓΕΝΙΚΟΥ ΛΥΚΕΙΟΥ
ΝΕΟΕΛΛΗΝΙΚΗ ΓΛΩΣΣΑ & ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ**

29 ΜΑΪΟΥ 2026

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

(ΘΕΜΑΤΑ Α,Β, Δ)

ΘΕΜΑ Α.

- A1.** Ο συγγραφέας πραγματεύεται αίτια της μείωσης των γεννήσεων. Αναλυτικότερα, αυξημένα έξοδα διαβίωσης, εργασιακή ανασφάλεια, ελλιπής κρατική υποστήριξη της οικογένειας και αδυναμία των γυναικών να συνδυάσουν εργασιακές και γονεϊκές απαιτήσεις, αποτελούν γενεσιουργούς παράγοντες. Παράλληλα, η επιδείνωση των διαπροσωπικών σχέσεων λόγω μεταβολών στη νοοτροπία των νέων και η υπαρξιακή αγωνία λόγω οικολογικής και οικονομικοπολιτικής κρίσης, κοινωνικών διακρίσεων και επιδράσεων της τεχνητής νοημοσύνης οξύνουν το φαινόμενο. Τέλος, τα «έξυπνα τηλέφωνα» αλλοιώνουν κοινωνικές επαφές, επιβάλλουν ουτοπικά πρότυπα ομορφιάς και καταξίωσης και ανέφικτες επιδιώξεις, οδηγώντας νέους σε εσωστρέφεια, δυσανασχέτηση και ιδεολογική απόσταση.

ΘΕΜΑ Β

- B1.** 1 - β
2 - β
3 - α
4 - α
5 - α

- B2.** α) Η τρίτη παράγραφος του Κειμένου 1 («*Προς επίρρωση ... πανεπιστημιακή εκπαίδευση*») αναπτύσσεται με τον τρόπο του αιτίου –αποτελέσματος. Συγκεκριμένα, επισημαίνεται ότι ένα αίτιο της πρόσφατης δημογραφικής κατάρρευσης, που εντοπίζεται σε πολλές χώρες, είναι η χρήση των smartphones. Το παραπάνω αίτιο έχει ως αποτέλεσμα την αλλαγή στον τρόπο σύνδεσης και επικοινωνίας των νέων, καθώς τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης, στα οποία έχουν πρόσβαση οι νέοι μέσω των smartphones, δημιουργούν εξιδανικευμένα πρότυπα σχέσεων, εμφάνισης και επιτυχίας. Επίσης, δημιουργούν στους νέους μη ρεαλιστικές προσδοκίες, που εντείνουν τη μοναξιά τους, τους απομονώνουν, τους προκαλούν ψυχολογικά προβλήματα και επιφέρουν χάσμα ανάμεσα στα δύο φύλα.

Η πρόθεση της συντάκτριας με τη χρήση αυτού του τρόπου ανάπτυξης είναι να επιβεβαιώσει τη θέση της, σύμφωνα με την οποία η εκτεταμένη χρήση των smartphones οδηγεί στην επιδείνωση του προβλήματος της υπογεννητικότητας. Στο πλαίσιο αυτό, δηλώνει τα αποτελέσματα της χρήσης των νέων τεχνολογιών στις σχέσεις των ατόμων. Έτσι, πείθει αποτελεσματικότερα τον αναγνώστη για την ορθότητα των σκέψεών της, αφού αναδεικνύει τις βαθύτερες σχέσεις μεταξύ των φαινομένων που αναλύει, φωτίζοντας σχέσεις αιτίου – αιτιατού, που δεν είναι πάντα ευδιάκριτες στον αναγνώστη. Κατ' αυτόν τον τρόπο η επιχειρηματολογία της καθίσταται ολοκληρωμένη, γιατί δεν παρουσιάζει μόνο τα φαινόμενα καθ' αυτά, αλλά και τους παράγοντες από τους οποίους απορρέουν και τα αποτελέσματα που αυτά επιφέρουν.

- B2. β)** Στο κείμενο 2 χρησιμοποιούνται οι διαρθρωτικές λέξεις γιατί και λοιπόν, που εξασφαλίζουν τη συνοχή του κειμένου.

Συγκεκριμένα, η λέξη γιατί δηλώνει αιτιολόγηση της θέσης που προηγείται («*Μπορούμε μάλιστα με αυτά τα μέτρα να προσδιορίζουμε τα γεράματα της μικρής ηλικίας και τα νιάτα της μεγάλης ηλικίας*»). Αναλυτικότερα, ο συγγραφέας αναφέρεται στην παραπάνω περίοδο σε οξύμωρες έννοιες, όπως είναι τα γεράματα της μικρής ηλικίας και τα νιάτα της μεγάλης ηλικίας και, έπειτα, αιτιολογεί γιατί τα φαινόμενα αυτά είναι υπαρκτά. Συγκεκριμένα, τονίζει ότι κάποιοι νέοι, παρά το νεαρό της ηλικίας τους, είναι οπισθοδρομικοί και δεν αποδέχονται την αλλαγή και την εξέλιξη, και ότι υπάρχουν αντίστοιχα και κάποιοι ηλικιωμένοι που έχουν πολύ προοδευτικές ιδέες και νιώθουν ενθουσιασμό για τις ριζοσπαστικές εξελίξεις.

Η λέξη λοιπόν δηλώνει συμπέρασμα, καθώς ο συγγραφέας καταλήγει στο συμπέρασμα ότι κι οι δύο ομάδες, αυτή των νέων και αυτή των ηλικιωμένων, δεν είναι μόνο προοδευτικές και μόνο συντηρητικές αντίστοιχα, αλλά και οι δύο, ανεξαρτήτως της ηλικίας τους, διαπνέονται ταυτόχρονα από προοδευτικές και συντηρητικές ιδεολογίες.

- B3.** Στο Κείμενο 2 χρησιμοποιούνται οι παρακάτω γλωσσικές επιλογές:

- **το ασύνδετο σχήμα: «Λέγεται συνήθως ... συμβιβασμούς»:** το ασύνδετο σχήμα χρησιμοποιείται από τον συγγραφέα, για να προσδώσει ζωντάνια και παραστατικότητα στον λόγο, χάρη στον γοργό ρυθμό που δίνεται στην ανάγνωση. Επίσης, τονίζονται τα πολλαπλά χαρακτηριστικά των νέων, που χαρακτηρίζονται επαναστατικοί, καινοτόμοι, και μη συμβιβασμένοι, αφού επιδιώκουν ουσιαστικές λύσεις στα προβλήματά τους. Τέλος, με τη χρήση του ασύνδετου σχήματος ο λόγος γίνεται emphaticός, πυκνός και αποφεύγεται η μονότονη επανάληψη του «και» και του υποκειμένου «τα νιάτα».
- **το πρώτο πληθυντικό πρόσωπο: «Μπορούμε...προσδιορίζουμε»** χρησιμοποιείται από τον συγγραφέα, για να εκφράσει την καθολικότητα

των χαρακτηρισμών που αποδίδονται στους νέους και τους ηλικιωμένους. Με το πρόσωπο αυτό ο πομπός δείχνει στους δέκτες ότι ανήκουν από κοινού στο ίδιο σύνολο και ότι κάνουν συχνά τις ίδιες γενικεύσεις και ότι προβαίνουν με παρόμοιους τρόπους σε γενικευτικούς χαρακτηρισμούς. Τέλος, η χρήση του πρώτου πληθυντικού προσώπου προσδίδει ζωντάνια και αμεσότητα στον λόγο.

- **η συνυποδήλωση / μεταφορά «ανθρώπους που διαρκώς καλπάζουν ορμητικά προς τα εμπρός»:** η συγκεκριμένη μεταφορά χρησιμοποιείται από τον συγγραφέα, με σκοπό να δείξει ότι οι νέοι δελεάζονται διαρκώς από το σύγχρονο και το εξελιγμένο και, σαν τα άλογα, καλπάζουν μόνο προς τα εμπρός, δηλαδή ορμούν με πάθος προς το οτιδήποτε νεωτεριστικό, εγκαταλείποντας καθετί οπισθοδρομικό και συντηρητικό. Πιο συγκεκριμένα, η λέξη «καλπάζουν» χρησιμοποιείται συνυποδηλωτικά από τον συγγραφέα, για να παραπέμψει τον δέκτη σε συνειρμούς με το άλογο και να προσδώσει συγκινησιακές αποχρώσεις στον λόγο του. Επίσης, η συνυποδηλωτική λειτουργία της γλώσσας στο χωρίο αυτό δίνει έμφαση και υποβλητικότητα στον λόγο, προσφέροντας αισθητική απόλαυση, ενεργοποιώντας τη φαντασία και κεντρίζοντας το ενδιαφέρον του αναγνώστη.

ΘΕΜΑ Δ.

Τίτλος: Η μοναξιά του σύγχρονου ανθρώπου ... στο μικροσκόπιο!

Πρόλογος:

Τι σημαίνει για τον σύγχρονο άνθρωπο η συντροφικότητα και η επικοινωνία; Είναι οι σχέσεις του με τους συνανθρώπους του ποιοτικές ή απλώς τυπικές; Τελικά μήπως η χρήση της τεχνολογίας τον απομονώνει από τους άλλους, αντί να τον συνδέει με αυτούς; Αυτοί, και άλλοι παρόμοιοι, προβληματισμοί δημιουργήθηκαν στη σχολική κοινότητα την προηγούμενη εβδομάδα μετά την ανάγνωση ενός κειμένου της Μαργαρίτας Βεργολιά και ενός δοκιμίου του Ευάγγελου Παπανούτσου. Έτσι, η συζήτηση επικεντρώθηκε στην κατάσταση της μοναξιάς, ενός αισθήματος που δημιουργεί στον άνθρωπο εσωτερικό κενό και αίσθηση εγκατάλειψης και ανεπάρκειας. Επειδή στον σύγχρονο κόσμο αποτελεί ένα διαρκώς εντεινόμενο κοινωνικό και ψυχολογικό φαινόμενο, η συντακτική ομάδα της σχολικής εφημερίδας αποφάσισε να συντάξει το παρόν άρθρο, για να αναφερθεί στους γενεσιουργούς παράγοντες του φαινομένου και στους τρόπους με τους οποίους νέοι και ηλικιωμένοι μπορούν, από κοινού, να το αντιμετωπίσουν.

Απάντηση α' ερωτήματος: γενεσιουργοί παράγοντες της μοναξιάς:

- **Καθήλωση στις νέες τεχνολογίες:** Ο Εθισμός και η εξάρτηση από τα μέσα κοινωνικής δικτύωσης και η επιλογή του ατόμου να επικοινωνεί ψηφιακά με τον συνάνθρωπό του, όντας εγκλωβισμένος στην οικία, περιορίζει τις προσωπικές αλληλεπιδράσεις. Αν και δίνουν την αίσθηση ότι συνδέουν τα άτομα, τα μέσα αυτά συχνά υποκαθιστούν την ουσιαστική ανθρώπινη επαφή και οδηγούν τον χρήστη σε συναισθηματική απομόνωση.
- **Αστικοποίηση:** Η ζωή στις μεγαλουπόλεις χαρακτηρίζεται από έντονους ρυθμούς, ανωνυμία, καχυποψία και απομάκρυνση από τις παραδοσιακές κοινότητες. Οι σχέσεις που συνάπτονται στο αστικό περιβάλλον είναι επιφανειακές και ευμετάβλητες. Έτσι, ο άνθρωπος νιώθει «χαμένος μέσα στο πλήθος» και αλλοτριωμένος.
- **Ανταγωνισμός, εγωισμός και έμφαση στην προσωπική καταξίωση:** Η σύγχρονη κοινωνία προάγει την ατομική επιτυχία και τον ανταγωνισμό εις βάρος της συλλογικότητας και της αλληλεγγύης. Οι άνθρωποι εστιάζουν στην υλοποίηση των προσωπικών μόνο στόχων, παραμελώντας τις σχέσεις τους, και καταλήγουν απομονωμένοι.
- **Αλλαγή κοινωνικών προτύπων και ρόλων:** Η αποδυνάμωση των παραδοσιακών θεσμών, όπως είναι η οικογένεια, και η κρίση αξιών έχουν οδηγήσει σε μεγαλύτερη απομόνωση. Πολλοί άνθρωποι καθυστερούν ή αποφεύγουν τη δημιουργία σταθερών δεσμών, γεγονός που αυξάνει τα ποσοστά μοναξιάς.
- **Εντατικοποίηση της εργασίας και άγχος:** Τα αυξημένα ωράρια εργασίας και η συνακόλουθη πίεση αφήνουν ελάχιστο χρόνο για κοινωνικές σχέσεις. Επιπλέον, η συνεχής κόπωση, την οποία συνεπάγεται η εξαντλητική υπερωριακή απασχόληση, μειώνει την επιθυμία για κοινωνική επαφή, με συνέπεια το άτομο να παραμελεί την κοινωνική του ζωή.
- **Κοινωνικός αποκλεισμός:** Τα άτομα που χαρακτηρίζονται από κάποιο στοιχείο διαφορετικότητας και ανήκουν σε ευάλωτες κοινωνικές ομάδες βιώνουν περιθωριοποίηση. Η απόρριψη και οι προκαταλήψεις που διατυπώνονται εις βάρος τους ενισχύουν την απομόνωσή τους.
- **Ψυχικές διαταραχές:** Άτομα με άγχος, κατάθλιψη ή άλλες ψυχικές δυσκολίες δυσκολεύονται να συνδεθούν ουσιαστικά με τους συνανθρώπους τους. Τα αισθήματα μειογεξίας και η χαμηλή αυτοεκτίμηση τα οδηγούν σε εσωστρέφεια, που επιδεινώνει την ψυχική τους κατάσταση, καθιστώντας αδύνατη την κοινωνικοποίησή τους. Μάλιστα, όταν τα άτομα αυτά βρεθούν αντιμέτωπα με τη διάλυση σημαντικών σχέσεων βιώνουν βαθύ ψυχικό πόνο. Τότε δυσκολεύονται ακόμα περισσότερο να επανασυνδεθούν με άλλους, καθώς το πένθος και η απώλεια που βιώνουν τους δημιουργούν συναισθηματική αποστασιοποίηση.

Απάντηση β' ερωτήματος: τρόποι υπέρβασης της μοναξιάς με τη συνεργασία νέων και ηλικιωμένων:

- **Απόδοση ρόλων από τους νέους στους ηλικιωμένους:** Οι νέοι μπορούν να ζητήσουν από τους ηλικιωμένους να αναλαμβάνουν ρόλους στο οικογενειακό

περιβάλλον, όπως είναι η φύλαξη των παιδιών ή η συνοδεία των παιδιών σε δραστηριότητες, ώστε να νιώθουν ότι είναι ακόμη χρήσιμοι και να ενισχυθεί η αυτοπεποίθησή τους

- **Διεξαγωγή σεμιναρίων και ημερίδων με τη συμμετοχή νέων και ηλικιωμένων:** Οι νέοι θα δώσουν έτσι την ευκαιρία στους ηλικιωμένους να τους διδάξουν και να τους βοηθήσουν να δουν τον κόσμο από άλλη οπτική γωνία και οι ηλικιωμένοι θα βοηθηθούν από τους νέους στην προσπάθειά τους να προσαρμοστούν στα δεδομένα της σύγχρονης ζωής, αποκτώντας, για παράδειγμα, ψηφιακές ή άλλες δεξιότητες.
- **Συμμετοχή νέων σε δράσεις που γίνονται σε χώρους απασχόλησης ηλικιωμένων:** Οι νέοι μπορούν να συμμετέχουν σε δραστηριότητες που οργανώνουν τα ΚΑΠΗ και άλλοι φορείς, που διοργανώνουν ψυχαγωγικές δραστηριότητες και εκδρομές ή ενημερώνουν για θέματα υγείας και συμβάλλουν στην κοινωνική και ψυχική αποκατάσταση των ηλικιωμένων. Λόγου χάρη, θεατρικές ομάδες ή χορωδίες μπορούν να περιλαμβάνουν μέλη από όλες τις ηλικίες και κοινωνικές ομάδες. Αν οι συμμετέχοντες μοιράζονται κοινές εμπειρίες, θα μειωθεί η απομόνωση.
- **Δράσεις διαγενεακής εθελοντικής προσφοράς:** Νέοι και ηλικιωμένοι μπορούν να συμμετέχουν από κοινού σε εθελοντικά προγράμματα, για να βιώσουν το αίσθημα της αλληλεγγύης και να επωφεληθούν από το πνεύμα συνεργασίας. Αν δημιουργηθούν σχέσεις εμπιστοσύνης, θα περιοριστεί το αίσθημα μοναξιάς και στις δύο ηλικιακές ομάδες.
- **4) Αθλητικές και ψυχαγωγικές δράσεις**
Ήπιες μορφές άθλησης όπως περπάτημα ή χορός μπορούν να γίνονται διαγενεακά. Η φυσική δραστηριότητα βελτιώνει τη διάθεση. Η ομαδικότητα ενισχύει τις κοινωνικές σχέσεις. Έτσι καλλιεργείται το αίσθημα του «ανήκειν».
- **Αξιοποίηση των δημόσιων χώρων για τη συνάντηση ανθρώπων όλων των ηλικιών:** Νέοι και ηλικιωμένοι μπορούν να συναντιούνται τακτικά σε πλατείες, πάρκα, βιβλιοθήκες και πνευματικά κέντρα. Εκεί μπορούν να συζητούν ή να διοργανώνουν δράσεις πνευματικού ή οικολογικού χαρακτήρα. Καθαρισμοί δημόσιων χώρων, δενδροφυτεύσεις ή δράσεις ανακύκλωσης ενώνουν τις γενιές, αφού οι άνθρωποι γνωρίζονται καλύτερα μεταξύ τους και ενισχύεται η κοινωνική συνοχή.
- **Κοινή ενασχόληση με την τεχνολογία:** Η απουσία ψηφιακών δεξιοτήτων αποτελεί «πληγή» για την τρίτη ηλικία. Εξ αυτού οι νέοι μπορούν να αναλάβουν να βοηθούν ηλικιωμένους στη χρήση των νέων τεχνολογιών, ώστε οι ηλικιωμένοι να συνδεθούν με τον σύγχρονο κόσμο και οι νέοι να ευαισθητοποιηθούν για τα προβλήματα της τρίτης ηλικίας.
- **Λέσχες ανάγνωσης βιβλίων, όπου θα δίνεται η ευκαιρία για ανταλλαγή προβληματισμών και εξιστόρηση εμπειριών ζωής:** Σε βιβλιοπωλεία ή βιβλιοθήκες μπορούν να διοργανώνονται δράσεις φιλοαναγνωσίας, στο πλαίσιο των οποίων οι ηλικιωμένοι θα αφηγούνται ιστορίες και εμπειρίες τους με αφορμή τα θέματα των βιβλίων. Από την πλευρά τους, οι νέοι θα μοιράζονται τις δικές τους ανησυχίες και

προβληματισμούς. Κατ' αυτόν τον τρόπο, θα επιτευχθεί η βαθιά και ουσιαστική επικοινωνία των δύο γενεών και η καταπολέμηση της μοναξιάς.

Επίλογος:

Ολοκληρώνοντας την πραγμάτευση του θέματος, αξίζει να τονίσει κανείς ότι η μοναξιά αποτελεί «καρκίνωμα της κοινωνίας». Πλήττοντας εξίσου νέους και ηλικιωμένους, εξαπλώνεται και απειλεί την κοινωνία με διάλυση και τον σύγχρονο άνθρωπο με καταρράκωση. Με την αгаστή συνεργασία, όμως, νέων και ηλικιωμένων μπορεί ταχύτατα να εκριζωθεί. Τότε ο άνθρωπος θα ανακτήσει τη σύνδεση με τον συνάνθρωπο και θα βιώσει αισθήματα ευτυχίας και αυτοπραγμάτωσης.